

MGAYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA
mint felülvizsgálati bíróság
Pfv.VI.21.614/2009/13.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Matula Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Matula Ferenc ügyvéd által képviselt felperesnek a Budapesti 53. sz. Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Lakatos István ügyvéd által képviselt I.r. és II.r. alperesek ellen szerződés hatálytalanságának a megállapítása iránt a Fővárosi Bíróságnál 4.P.23.506/2006. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.863/2008/9. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az alperesek részéről benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2010. évi június hó 8. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 100 000 (százezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A B.-I ingatlan tulajdonosai 1/8 - 1/8 részben a felperes és az I.r. alperes, 6/8 részben pedig perben nem álló két személy. A tulajdonostársak az ingatlant egymástól természetben elkülönítve használják. Ennek alapján a felperes és az I.r. alperes egy 102,92 m² alapterületű lakás, a hozzátartozó kert és az azon lévő garázs kizárólagos használatára jogosultak.

1988. és 2002. között a felperes és az I.r. alperes élettársak voltak, a kapcsolatukból gyermek is származott. A felperes az

ingatlanból 2002. márciusában a kiskorú gyermekével együtt elköltözött.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 24.P.101 996/2002/6. számú határozata alapján végrehajtási lapot állított ki az I.r. alperest terhelő, 2003. szeptember 15. napjáig lejárt 179 000 forint, valamint az ezt követően esedékes tartásdíj behajtására. Az I.r. alperes lakásán a végrehajtó 2003. december 3-án foglalást tartott és megállapította, hogy ott csak foglalás alól mentes ingóságok találhatók. A jegyzőkönyvben rögzítette továbbá, hogy az I.r. alperes rokkantnyugdíjas, 26 054 forint nyugellátásban részesül, a tartozás a nyugellátásból nem hajtható be, ezért az eljárást az adós ingatlanhányadára folytatja. Az árverés kitűzéséhez, a tulajdoni illetőség értékének meghatározásához adó és értékbizonyítványt szerzett be. Az így megállapított 9 800 000 forint becsértékkal szemben az I.r. alperes 2004. április 15-én végrehajtási kifogást terjesztett elő azzal, hogy álláspontja szerint a becsérték 12 000 000 forint. A bíróság az I.r. alperes végrehajtási kifogását elutasította.

A felperes 2003-ban a közös tulajdon megszüntetése iránt pert indított a tulajdonostársak ellen. E perben a Fővárosi Bíróság 4.P.26 000/2003/21. számú ítéletével a felperes és az I.r. alperes 2/8 tulajdoni hányadának árverési értékesítését rendelte el azzal, hogy a legkisebb árverési vételár 22 500 000 forint, amelyből a felperest 11 764 140 forint, az I.r. alperest pedig 10 735 806 forint illeti meg. Az I.r. alperest kötelezte továbbá az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetéséig többethasználati díj megfizetésére a felperes javára. A Fővárosi Ítéltábla 2005. október 14. napján hozott 7.Pf.20 788/2005/3. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet a főtárgyra vonatkozóan helybenhagyta. Az elsőfokú bíróság a felperes kérelmére végrehajtási lapot állított ki, amely 2006. június 2. napján érkezett meg a végrehajtóhoz. A végrehajtó e végrehajtási lapot együtt kezelte a gyermektartásdíj végrehajtására vonatkozó üggyel.

Az I.r. alperes 2006. július 5. napján életjáradéki szerződést kötött a II.r. alperessel, amelyben az I.r. alperes az ingatlanból a tulajdonát képező 1/8 részesültséget életjáradék és egyösszegű juttatás fejében a II.r. alperesre ruházta át haszonélvezeti jogával terhelten, valamint életjáradéki jogát biztosítandó elidegenítési és terhelési tilalom kikötésével. A szerződésben a II.r. alperes kötelezettséget vállalt arra, hogy megfizet az I.r. alperesnek havi 25 000 forint életjáradékot, valamint kifizeti az ingatlant terhelő összes adósságot és a tulajdoni lapon feltüntetett terhet. A felek megállapodtak abban, hogy a II.r. alperes az I.r. alperes engedélyével az ingatlanba beköltözik és az ingatlan használatának költségeit a használat arányában közösen

fizetik meg. A szerződésben rögzítették, hogy az I.r. alperes tulajdonostársa, a felperes ismeretlen helyen tartózkodik. A szerződés tárgyát képező 1/8 részilletőség forgalmi értékét haszonélvezeti joggal terhelt 4 000 000 forintban határozták meg. A II.r. alperes bejegyzési kérelme az ingatlan-nyilvántartásban széljegyként került feltüntetésre, amelynek elintézésével kapcsolatos eljárást a földhivatal felfüggesztette a jelen perre tekintettel.

2006. július 11. napján a II.r. alperes az I.r. alperes ellen indult végrehajtási ügyekben keletkezett tartozásokra összesen 1 046 000 forintot fizetett be a végrehajtónak. Ez magában foglalta a lejárt gyermektartásdíj tartozást, a többlethasználati díjat és annak járulékait, valamint egyéb költségeket.

A felperes a per során módosított kereseti kérelmében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg miszerint az I.-II.r. alperesek között létrejött életjáradéki szerződés vele szemben a Ptk. 203. § (1) bekezdése alapján hatálytalan. Erre figyelemmel kérte, hogy a bíróság kötelezze az I.-II.r. alpereseket annak tűrésére, hogy követelését az ingatlanból kielégíthesse, azaz a közös tulajdon megszüntetése tárgyában hozott jogerős ítélet végrehajtásra kerüljön oly módon, mintha az I. és II.r. alperesek az életjáradéki szerződést meg sem kötötték volna. A felperes előadta, hogy a haszonélvezeti joggal terhelt 1/8 tulajdoni hányad értéke közel 8 000 000 forint, amely majdnem duplája az életjáradéki szerződésben meghatározott értéknek. A II.r. alperes tehát ingyenesen jutott vagyoni előnyhöz. Emellett a II.r. alperes mind a gyermektartásdíj iránt indított per, mind pedig a közös tulajdon megszüntetése iránti per kapcsán indult végrehajtási eljárás alapján teljesített az I.r. alperes helyett, így a II.r. alperes megismerhette az alapul szolgáló ítéletek konkrét rendelkezéseit is. A II.r. alperes rosszhiszemősége tehát megállapítható, miután tudnia kellett a felperes követelésének fennállásáról és arról, hogy a szerződéssel a felperes követelésének kielégítési alapját részben vagy egészben elvonja. Az I.r. alperes rokkantnyugdíja nem nyújt fedezetet a gyermektartásdíj, illetve a felperesnek megítélt többlethasználati díj megfizetésére, erre egyedül az I.r. alperes tulajdoni illetőségének végrehajtása szolgálhat.

A felperes hivatkozott arra is, hogy a kialakult bírói gyakorlat alapján az árverési értékesítés elrendelése esetén a közös tulajdon ugyan nem szűnik meg, a tulajdonosok rendelkezési joga azonban csak a törvény keretei között érvényesülhet mindaddig, amíg el nem dől az árverés sikere. Egyik tulajdonostárs sem tehet olyan lépéseket, amely az árverés sikerét hátrányosan befolyásolja, vagy megghiúsítja.

Az I.-II.r. alperesek a kereset elutasítását kérték. Tagadták, hogy a szerződésük fedezetelvonó lenne. A II.r. alperes előadta, hogy a közös tulajdon megszüntetésére vonatkozó ítéletről és a megítélt többlethasználati díjról csak a végrehajtótól szerzett tudomást a szerződéskötést követően, így rosszhiszemősége nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Álláspontja szerint a perben nem volt vitás, hogy az életjáradéki szerződés megkötésekor az I.r. alperesnek a felperest illető gyermektartásdíj és többlethasználati díj fizetési kötelezettsége volt. Álláspontja szerint azonban a perbeli szerződéskötést követően esedékessé váló kötelezettségek vonatkozásában fedezetelvonás nem valósult meg, mert a felperes követelésére az életjáradéki összeg is fedezetül szolgál. Ez végrehajtás alá vonható, így a követelés teljesítésének lehetetlenné válása nem állapítható meg.

Egyetértett ugyanakkor az elsőfokú bíróság azzal, hogy a perbeli ingatlan közös tulajdonának árverés útján való megszüntetését elrendelő ítélet végrehajtását a II.r. alperes tulajdonszerzése, illetve az I.r. alperes javára alapított haszonélvezeti jog, valamint az életjáradéki igényt biztosító elidegenítési és terhelési tilalom megghiúsítja, ezáltal a szerződés a felperes igényeinek kielégítési alapját vonja el. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azonban a Ptk. 203. §-ában foglalt további feltételek bizonyítása a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte. Az elsőfokú bíróság szerint a II.r. alperes javára ingyenes előnyszerzés a perben nem volt megállapítható. Az életjáradéki szerződés un. szerencseszerződés, amelynek teljesítése a felek által nem befolyásolható körülményektől is függ. Az 1948-ban született I.r. alperes esetében a II.r. alperesnek esetleg még 20-25 évig is teljesítenie kell a járadékfizetési kötelezettséget.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta azt is, hogy a II.r. alperes a szerződéskötéskor tudott-e a fedezetelvonás tényéről, vagyis rosszhiszemősége megállapítható-e. A Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a bizonyítékokat úgy mérlegelte, hogy a II.r. alperes a szerződéskötéskor a közös tulajdon árverés útján való megszüntetését elrendelő ítéletről, illetve a többlethasználati díj fizetési kötelezettségről nem tudott, erről csak később, 2006. július 11-én a végrehajtótól szerzett tudomást. Miután a II.r. alperes rosszhiszemősége nem volt megállapítható, az elsőfokú bíróság a szerződés hatálytalanságának megállapítására irányuló keresetet elutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és megállapította, hogy az alperesek között 2006. július 5. napján létrejött életjáradéki szerződés a felperessel szemben hatálytalan. Az alpereseket annak

tűrésére kötelezte, hogy a másodfokú bíróság jogerős ítélete alapján a perbeli ingatlan 2/8 részét a fenti életjáradéki szerződésbe foglalt tulajdonjog-átruházás és haszonélvezeti jog alapítás, valamint a II.r. alperes bentlakása figyelmen kívül hagyásával árverezzék. Rendelkezett továbbá a perköltség viseléséről.

A másodfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, az általa megállapított tényállás részben téves és ebből következően az erre alapított döntése sem helytálló.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a felek között létrejött szerződés ingyenessége nem állapítható meg. A tartási, életjáradéki szerződés esetében a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás arányossága nem ítéltető meg, mert a szerződéskötéskor bizonytalan, hogy a kötelezettnek mennyi ideig és milyen mértékű szolgáltatást kell teljesítenie. Így a másodfokú bíróság szerint nincs jelentősége annak, hogy a jogosult szolgáltatásának szerződésben megjelölt értéke alacsonyabb annak tényleges értékénél. A felperes által hivatkozott jogesetekben az ingyenességet a bíróság nem a szolgáltatások aránytalanságára alapítottan állapította meg, hanem arra tekintettel, hogy a Ptk. 203. § (2) bekezdése szerint hozzátartozók esetében az ingyenességet vélelmezni kell.

Ezt követően a másodfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a II.r. alperes szerződéskötéskor fennálló rosszhiszemősége megállapítható-e. A bírói gyakorlat értelmében a fél rosszhiszemősége akkor állapítható meg, ha a szerződés megkötésekor tudott, vagy a körülmények szerint tudnia kellett az átruházót terhelő követelésről és arról, hogy a szerződéskötéssel a jogosult kielégítési alapját vonják el. Bár a bizonyítási teher a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperesre hárul, a bíróságnak valamennyi tény és körülmény együttes és gondos mérlegelésével kell megítélnie a felek ügylettel kapcsolatos célját és szándékát. A másodfokú bíróság szerint az alperesek előadása személyes meghallgatásuk során lényeges körülmény tekintetében ellentétes volt, ezért a másodfokú bíróság a II.r. alperest ismételten meghallgatta, az I.r. alperes pedig közokiratba foglalt nyilatkozatot tett a szerződéssel kapcsolatos körülményekről. A II.r. alperes előadása szerint az I.r. alperessel szoros baráti kapcsolata állt fenn, rendszeresen látogatták egymást, két-három naponta találkoztak. Az I.r. alperes beszélt nehéz anyagi helyzetéről, betegségeiről és az életjáradéki szerződés megkötését maga javasolta.

A másodfokú bíróság a II.r. alperes előadása, valamint a szerződést szerkesztő ügyvéd tanúvallomása alapján arra a megállapításra

jutott, hogy a szerződéskötés napján a II.r. alperes már tudott arról, miszerint a bejegyzett végrehajtási jog alapja gyermektartásdíj követelés. Ezen ismeretét a tulajdoni lapból nem szerezhette meg, mert abban csak a követelés összege és a jogosultja szerepel, a jogcím nem. Tehát a II.r alperes vagy az I.r. alperestől, vagy a végrehajtótól szerezhette tudomást a követelés jogcíméről. Ebből következően a II.r. alperes tudott arról, hogy a felperest gyermektartásdíj követelés illeti meg és arról is, hogy a szerződéssel a felperes kielégítési alapját vonják el. A szerződés hatálytalanságának megállapításához elegendő, hogy a harmadik személynek a szerződés megkötésekor az egyik szerződő féllel szemben igénye áll fenn, a fedezetelvonás le nem járt követelés fennállása esetén is megvalósulhat.

A bíróság álláspontja szerint a II.r. alperesnek ugyanígy tudnia kellett arról is, hogy a bíróság a közös tulajdon megszüntetése kapcsán árverési értékesítést rendelt el. Erről ugyanis az I.r. alperes - tagadása ellenére - nem vitásan tudott. Az I.r. alperes ingatlanilletőségének árverési értékesítését a végrehajtó már a gyermektartásdíj tartozás behajtása kapcsán kezdeményezte, a becsértéket megállapíttatta és arról az I.r. alperest 2004. március 31-én tájékoztatta. Az I.r. alperes félként részt vett a közös tulajdon megszüntetése iránti perben, az ítélet ellen maga fellebbezett, így az ítéletek alapján is ismert volt előtte, hogy a bíróság az ingatlan illetőségének árverését rendelte el. Mint az I.r. alperessel szoros baráti kapcsolatban álló személy, a közöttük fennálló bizalmas kapcsolatra tekintettel a II.r. alperes is tudomást szerzett ezekről a tényekről.

A szerződés 3. pontjában a II.r. alperes összecszerűség és jogcím megjelölése nélkül, általánosságban vállalta, hogy egyösszegű járadékként kifizeti az ingatlant terhelő összes adósságot, valamint a tulajdoni lapon feltüntetett terhet.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem életszerű, hogy a II.r. alperes a szerződésben úgy vállalt volna kötelezettséget az I.r. alperes valamennyi tartozásának megfizetésére, hogy előtte nem tisztázta milyen tartozások állnak fenn, és ezek milyen összegű fizetési kötelezettséget jelentenek. A II.r. alperesnek tudnia kellett emellett az I.r. alperes tulajdoni illetőségének árverési értékesítése elrendeléséről is. A szerződés megkötésével az alperesek célja az volt, hogy ezt megakadályozzák, ebből következően a II.r. alperes a szerződéskötéskor rosszhiszemű volt.

A jogerős ítélettel szemben az alperesek nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet, amelyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását kérték. Az alperesek előadták, hogy a pert nem lehet függetleníteni a felperes

és az I.r. alperes korábbi élettársi kapcsolatától, az abban történetektől. Az alperesek szerint jogi jelentősége van annak, hogy a felperest illető ingatlanhányad az I.r. alperestől ajándékozás útján került a felpereshez, a felperes volt az, aki az élettársi kapcsolatot megszüntette és ez vezetett az I.r. alperes betegségéhez és rokkantnyugdíjazásához, amelynek következtében a gyermektartásdíj fizetési kötelezettségének nem tudott eleget tenni. Ha az ügyet igazságos jogi alapokra helyezik, a felperesnek nem volt joga az alperesekkel szemben peres eljárást kezdeményezni. Az alperesek szerint a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú ítéletében nem minősítette a II.r. alperest rosszhiszeműnek, erre tekintettel az életjáradéki szerződés fennállása nem vitatható. Az életjáradéki szerződésben megállapított 4 000 000 forint érték reális, figyelemmel az ingatlan nagymértékű lelakottságára. Az ingatlan lakhatóvá tételére a II.r. alperes több mint 4 000 000 forintot költött időközben.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

Az alperesek felülvizsgálati kérelmében foglaltakkal szemben az ügy előzményeinek a felperes kérelmének megítélése szempontjából nincs jogi jelentősége. Abban az esetben, ha az I.r. alperes által előadottak valóságos lennének is, ez a felperessel szemben csak erkölcsi aggályokat vetne fel, a gyermektartásdíj iránti igényét, valamint a közös tulajdon megszüntetésére vonatkozó igényét nem teszi vitathatóvá figyelemmel arra is, hogy az I.r. alperes az általa állítólag ajándékba adott ingatlanhányad visszakövetelése iránt pert nem indított.

A bíróságnak a Ptk. 203. § (1) bekezdésének alkalmazása szempontjából azt kell vizsgálnia, hogy a II.r. alperes szerződéskötéskor fennálló rosszhiszeműsége megállapítható-e. Ennek megállapítására akkor kerül sor, ha a II.r. alperes a szerződés megkötésekor tudott, vagy a körülmények szerint tudnia kellett a felperest megillető követelésről és arról, hogy az általa kötött szerződéssel a felperes kielégítési alapját elvonják. A másodfokú bíróság két okból következtetett arra, hogy a II.r. alperes előtt ismertek voltak az I.r. alperes fizetési kötelezettségei, illetve a felperes követelése. Egyrészt abból a tényből következtetett erre, hogy a II.r. alperes saját előadása szerint is szoros baráti kapcsolatban állt az I.r. alperessel, két-három naponta találkozott vele és az I.r. alperes beszámolt neki az életkörülményeiről. A Legfelsőbb Bíróság egyetért a jogerős ítéletet hozó bíróság azon álláspontjával, hogy nem életszerű az a II.r. alperesi előadás, hogy ennek keretében a felperes

többlethasználati és gyermektartásdíj fizetési igényéről, illetve az ingatlan árverésének elrendeléséről az I.r. alperes nem tájékoztatta.

A Legfelsőbb Bíróság szerint a II.r. alperes már a szerződéskötéskor következtethetett arra, hogy milyen természetű igény áll fenn, hiszen a tulajdoni lapon a felperes neve szerepelt, a felperesről pedig tudnia kellett, hogy ő az I.r. alperes korábbi élettársa és kiskorú gyermekének anyja.

A másodfokú bíróság másrészt arra alapította azt a megállapítását, hogy a II.r. alperesnek az I.r. alperes kötelezettségeiről tudomása volt, hogy a II.r. alperes az életjáradéki szerződés 3. pontjábanösszepszerűség és jogcím megjelölése nélkül az I.r. alperes összes adósságának kifizetését vállalta. A Legfelsőbb Bíróság szerint, ha a II.r. alperes nem tudta volna, hogy milyen tartozásokra számíthat, úgy elvileg az ingatlan értékét meghaladó kötelezettségvállalásra is sor kerülhetett volna. Éppen azért merte a II.r. alperes a szerződést a 3. pontban foglaltak szerint megkötni, mert tisztában volt azzal, hogy az I.r. alperesnek kb. milyen összegű, természetű adósságai vannak. Maga is úgy nyilatkozott, hogy mintegy 1 000 000 forint tartozásra számított, bár ezzel kapcsolatban azt adta elő, hogy tudomása szerint ezek közüzemi díjhátralékok voltak. Ezt a peradatokat nem igazolták.

A II.r. alperesnek a Ptk. 203. § (1) bekezdésének alkalmazása szempontjából természetesen arról is tudnia kellett hogy a szerződéssel a felperes követelésének kielégítési alapját részben vagy egészben elvonják. A Legfelsőbb Bíróság szerint ez is megállapítható a peradatok alapján. A II.r. alperes maga adta azt elő, hogy az I.r. alperes anyagi nehézségekre panaszkodott, a baráti kapcsolat miatt nyilvánvalóan tisztában volt azzal, hogy az I.r. alperesnek kb. milyen összegű a rokkantnyugdíja, és azzal is, hogy egészségi állapota miatt munkát vállalni nem tud. Következtetnie kellett arra, hogy a 26 000 forint rokkantnyugdíjból az I.r. alperes nem tud eleget tenni a gyermektartásdíj fizetési kötelezettségének sem, erre fedezetül az ingatlanhányada szolgál. A II.r. alperes ennek ellenére az életjáradéki szerződést megkötötte az I.r. alperessel és az ingatlanba beköltözött.

Ebben a körben az alperesek az eljáró bíróságok Pp. 206. § alapján végzett mérlegelését támadják. A Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati ügyekben követett töretlen gyakorlata szerint a felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés általában nem vizsgálható és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. Felülmérlegelésre csak igen kivételesen, akkor kerülhet sor, ha a tényállás feltáratlan maradt,

iratellenes vagy okszerűtlen, illetve logikai ellentmondást tartalmaz. Az adott esetben ez nem állapítható meg.

A kifejtettek alapján a jogerős ítéletet hozó bíróság jogszerűen állapította meg, hogy az alperesek között létrejött szerződés fedezetelvonó jellegű. A jogerős ítélet tehát nem minősül jogszabálysértőnek, ezért azt a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperesek felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért az alperesek egyetemlegesen kötelesek megfizetni a felperesnek a felülvizsgálati eljárással felmerült költségeit a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint. Ennek összegét a Legfelsőbb Bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján állapította meg azzal, hogy az az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Az alperesek teljes személyes költségmentességben részesültek, ezért a le nem rótt 675 000 forint felülvizsgálati illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2010. június 8.

. Wellmann György sk. a tanács elnöke, Tamáné dr. Nagy Erzsébet sk. előadó bíró, dr. Puskás Péter sk. bíró.

A kiadmány hitelül:

bírósági írnok